

RV2GĻ LAIKRAKSTS

OTRĀS HRONIKAS

STARPGIMNĀZIJU CEPIENS
SKOLĒNU DZEJA PAR MĪLESTĪBU
LIELAIS KRISTAPS
ROMANTIKAS SIMBOLI
+

02/25

SATURS

REDAKTORA SLEJA	2
NOTIKUMI	
<i>Skolas teātra izrāde “Dāmu drēbnieks”</i>	3
<i>Barikāžu aizstāvju atceres diena</i>	5
<i>Skolas 109. jubileja</i>	7
<i>Starpģimnāziju cepiens</i>	8
AKTUALITĀTES	
<i>Valentīndiena</i>	9
<i>Olimpiāžu kalendārs</i>	10
KULTŪRAS SLEJA	
<i>Lielais Kristaps</i>	11
<i>“Vecāku sapulce”</i>	12
<i>“Pastkarte no Romas”</i>	13
<i>“Mūžības skartie”</i>	15
SKOLĒNU LITERĀRĀ JAUNRADE	16
MODES SLEJA	19
KIŠ-MIŠ AR ROZĪNĒM	
<i>(mazāk pazīstami) Mīlestības simboli</i>	21
<i>Padomi</i>	23
<i>Izklaidei</i>	24

SVEIKS, LASĪTĀJ!

Redaktora sleja

Šis numurs iznāk skaitļa 2 zīmē - pēc šķietami divus mēnešus ilgušā janvāra ir pienācis 2025. gada otrais mēnesis, un klāt ir arī Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas avīzes "Otrās Hronikas" otrais izdevums. Nu, cerēsim, ka tā ir zīme - divnieku limits ir izsmelts, tāpēc līdz pat brīvlaikam tie e-klases atzīmju sadaļā neparādīsies.

Februāris latviešu folklorā zināms kā sveču mēnesis, tomēr mūsdienās to savā varā ir pārņēmusi starptautiskā Svētā Valentīna jeb Visu mīlētāju diena. Tāpēc numurs iznāk, tērpts sirsniņās un amoros, jo ir taču jāpiemērojas laikam un jāpiesaista lasītāji. Šī cēlā mērķa labad skolas jubilejai, Barikāžu aizstāvju atceres dienai, dažādiem skolas pasākumiem, tostarp Starpģimnāziju cepienam, esam atvēlējuši tik maz vietas, cik tikumīgi pieļaujams, un pēc iespējas izpletuši visu, kas saistīts ar šķebinoši saldo un nepārvaramo mīlestības spēku.

Runājot par aktualitātēm, kas mūs gaida jau tuvākā mēneša laikā, nāksies aktīvi sekot līdz gan ASV Kinoakadēmijas balvas "Oskars" pasniegšanai, cerot uz pašmāju animācijas filmas "Straume" panākumiem, gan skolas kora un deju kolektīva skatēm, kurās tiks izlemts, vai piedalīsies XIII Latvijas Skolu jaunatnes Dziesmu un Deju svētkos. Turēsim īkšķus! Nemainīgs ir palicis fakts, ka ikkatram mūsu skolas skolēnam ir iespēja piedalīties skolas avīzes tapšanā. Ja tev ir kāds radošs darbs jebkurā literatūras žanrā, droši vari to nosūtīt uz e-pastu otras.hronikas@inbox.lv, un, iespējams,

mēs to publicēsim nākamajā avīzes numurā! Tāda pati kārtība attiecas arī uz rakstiem par jebkuru tēmu, kura tev interesē - pieņemsim un izskatīsim visu, sākot ar teātra recenzijām un beidzot ar izmisīgiem apcerējumiem par nebeidzamo skolas darbu plūsmu, kas fiziski nav savienojama ar sezonālo depresiju un cerību tomēr apmeklēt kādu kultūras pasākumu.

Skolas avīze šajā mācību gadā iznāks vēl vienu reizi, tāpēc seko līdzī jaunumiem avīzes instagram kontā @otrashronikas. Lai forši lasās, un uz tikšanos nākamajā numurā!

- Ričards Vimba

Radošā komanda

Redaktors

Ričards Vimba

Vāka māksliniece

Flēra Krūmiņa

Maketētājs & korektors

Ričards Vimba

Rakstu autori

Pēteris Zvirgzdiņš

Marija Zaļuma

Flēra Krūmiņa

Luīze Marta Pole

Renāte Šmite

Daniela Šņucina

Marta Heidemane

Anete Krūmiņa

Ričards Vimba

Vēsā decembra vakarā izglītojamie, absolventi un viņu tuvinieki pulcējās Rīgas Valsts 2. ģimnāzijas Aktu zālē, lai noskatītos skolas teātra kolektīva "In statu nascendi" uzvedumu "Dāmu drēbnieks", veidotu pēc Žorža Feido lugas motīviem. Izrādi režisēja Iveta Skrastiņa, saskaņošanu veica Elīze Lore. Komiskais iestudējums raisīja ne tikai ovācijas, bet arī pārdomas par cilvēku pretrunīgo dabu, kas lugā tika atveidota ar ārlaulību attiecību motīvu.

Patiesībā izrāde sākās pirms plānotā laika – 18.30 –, jo centrālais tēls ārsts Mulino (Emīls Stupāns) viesus sagaidīja bezsamaņā uz trepēm. Redz, Mulino nebija atslēgu, ar kurām iekļūt mājās pēc atgriešanās no plānotā operas apmeklējuma ar slepeno mīloto Suzannu (Līva Kalpiša), tādēļ nakti nācies pavadīt pie mājas ārdurvīm kā frakā tērptam sargsunim. Jau pēc pirmās sarunas ar savu nesen laulāto dāmu Ivonnu (Adelīna Bergmane) un viņas ellišķīgi paštaisno māti (Beatrise Irbe) kļūst skaidrs, ka Mulino ir pamatīgi pagrimis savos iekāres vadītajos melos un ir gatavs darīt jebko, lai tos pasargātu. Basinē kungs (Kristaps Vempers) ierodas tieši tad, kad viņu kāds vismazāk gaida, un piedāvā pārdot kādu nelielu dzīvokli, par kura izcelsmi vai iepriekšējo saimnieci, drēbnieci, neviens neļauj viņam pabeigt stāstīt. Šis dzīvoklis un tā visur esošais pamestas šūšanas darbnīcas gars kļūst par savdabīgu tēlu, ap kuru tiek pītas intrigas, virs kura tiek mestas pārpratumu kaudzes, aiz kura slēpjas tik skaidri nojaušamā patiesība, ar kuru daudzi tēli, iespējams, nekad nesatiksies.

Īpaši interesants man šķita skatuves izkārtojums, kurā auditorija bija vērsta pret trīs durvīm zāles sānos. Šīs ieejas un izejas tika efektīvi pielietotas lugas iestudējumā – tēli pazuda aiz tām, un bija zināms, kur viņi ir, bet tas, kā šī vieta izskatījās, palika skatītāju iztēles ziņā. Izrādi paspilgtināja manā-

DĀMU DRĒBNIEKS

Skolas teātra pulciņa izrāde

Autore - Daniela Šņucina

manāmi apdomātie kostīmi, kas izcili atspoguļoja katra tēla individualitāti. Šūšanas darbnīcas apmeklētājas D'Erblē kundzes (Agate Paura) mākslīgās kažokādas jaciņa un koši sārtais tilla rotājums ap vidukli izcili saskanēja ar šī tēla dramatiskumu un iekšējo un ārējo nesaskaņotību, ko apstiprināja viņas tieksme izdziedāties un ik sekundi sarunā ievīt svešvalodu frāzes. Vēl viena dāma, kas ar modes veikaliņu saistīta tikai kleitas, nevis ārlaulību attiecību dēļ, Pomponete (Estere Balode) bija izrotājusies ar nelielu baltu cepurīti, norādi uz interesi stilā. Taču ķermeni sedza liels, tumšs mētelis, kas liecināja par tēla gatavību pazust jebkurā brīdī, it īpaši, ja šāds brīdis nozīmēja neīstā drēbnieka sniegto nesaprotami lielo atlaidi kleitai.

"Dāmu drēbnieku" es nosauktu par pārpratumu komēdiju, jo izrādes laikā visi tēli iekļūst aizvien juceklīgākā stāvoklī, kad viņu meli savstarpēji saduras un rada pretrunas. Viens no pirmajiem pārpratu-

miem rodas, kad Mulino sulainis Etjēns (Rihards Bulderis) pārklausās kunga pavēli un uzvelk viņa rītasvārkus, kas pagrūž domino kauliņu, kura dēļ Mulino nodarbinātība kā ārstam tiek pārprasta un aizmirsta. Starp citu, Mulino nav vienīgais, kas bauda vairāk par vienu partneri dzīvē – viņa mīlotās Suzannas vīrs Obēna kungs (Andris Seļāvo) slepeni ir “saudraudzējies” ar Rožu (Rita Seļāvo), kura savukārt ir Basinē kunga sieva. Negribēdami tikt atklāti, krāpēji melo ne tikai par citu, bet arī par savām identitātēm – tā Mulino kļūst par drēbnieku, un visas mīlotās un mīļotie pārvēršas par svešiniekiem un svešinieku mīļotajiem. Sižeta kulminācijā ar vairākkārt dvestajiem izsaučieniem “Mans vīrs!” un “Mana sieva!” haoss tā arī netiek sakārtots, vienīgais, kas kļūst skaidrs – šie ļaudis ir ierakuši sevi dziļā, dziļā bedrē.

Nobeigumā tēli nokļūst sākotnējās pozīcijās – krāptie paliek krāpti, krāpēji paliek krāpēji. Vienīgais spēks, kas draud šo slimo ciklu pārraut, ir Ivonnas māte. Tomēr, apzinoties, ka iepriekš viņas teiktais nav ticis uzklausīts, rodas šaubas par laimīgo beigu pastāvēšanu. Izrāde noslēdzas ar pēdējo joku, pēdējiem meliem par to, ka drēbnieka darbnīca piederējusi Mulino tantei, par ko viņš nevienam nav teicis, jo, zili brīnumi, viņa ir ārļaulības tante!

**Uzvedumā tiek apsmiets fakts,
ka cilvēki ir gatavi nopelt savu
ļaušanu tikai tad, kad to
iemieso kāds cits.**

Ja ieskatās dziļāk un apsver situāciju, kurā nonāk tēli, it īpaši tie, kas nav neko nelāgu darījuši (piemēram, Ivonna, viņas māte) var rasties sajūta, ka šī izrāde ir traģēdija. Parādot notikumus lielākoties no Mulino skatupunkta, tiešais vēstījums tiek pagriezts šķībi – sievasmāte pārtop par visuļauņu mošķi, kas ar augstpapēdēnu klakšķiem ienāk kā viesuļvētra un plosa visiem dzīvi. Neskatoties uz to, ka viņas paustās raizes par meitas labsajūtu un vīra iedomām, kaut dramatiski izteiktas, ir racionālas. It kā skatītājam tas ir pašsaprotami, ka notiekošais laulību pārkāpums nav vēlams, tomēr vienlaikus negribas, lai Mulino tiktu pieķerts. Pamanīju, ka reizēm jutu īgnumu pret sievasmāti, pat cerēju, ka viņa neviena melus neatklās.

Izrādes laikā apmuļķoti tiek ne tikai galvenie varoņi, bet arī skatītāji.

Patiesi aizraujoši bija redzēt pazīstamās sejas, apgaismotas skatuves gaismā. Novērot, kā skolasbiedri pārtop krāšņos, svešos varoņos. Nemaz vēl nerunājot par to, ka bija iespējams izbaudīt teātra izrādi, gūt jaunu kultūras pieredzi bez maksas, vienlaikus atbalstot skolēnu radošās izredzes.

Silti iesaku sekot skolas teātra jaunumiem un apmeklēt izrādes, jo “Dāmu drēbnieks” nebūs vienīgā šī mācību gada izrāde. Teātra kolektīvs “In statu nascendi” otrajā semestrī iestudēs vēl divas lugas – autordarbu “Vēstules Dievam” un slaveno R. Blaumaņa “Skroderdienas Silmačos”. Visi interesenti tiks laipni aicināti noskatīties!

BARIKĀŽU

aizstāvju atceres diena - 20.01.

Autore - Marija Zaļuma

1991. gada 20. janvārī barikāžu laiks sasniedza savu kulmināciju, kad pēc nedēļu ilgas Rīgas ielu un ēku barikadēšanas nupat neatkarību atguvusī Latvijas republika piedzīvoja uzbrukumu Iekšlietu ministrijai. OMON (Iekšlietu pārvaldes speciālo uzdevumu milicijas vienības) un neindificētas kaujinieku grupas uzbrukums laupīja dzīvību 5 cilvēkiem un 13 atstāja ievainotus. Pilsētu aizsargāt devās tūkstošiem cilvēku, daudzi ar kailām rokām un lauksaimniecības tehniku gatavi aizstāvēties pret PSRS bruņoto armiju un tās tankiem. Lai godātu barikāžu laika dalībniekus un pieminētu tā upurus, 2025. gada 20. janvārī Skolēnu padome sarīkoja orientēšanās pasākumu, kura gaitā dalībniekiem vajadzēja doties uz dažādām vietām Rīgas centrā un atbildēt uz ar barikāžu notikumiem saistītiem jautājumiem. Aizdomas par PSRS ieceri uzbrukt Baltijas valstīm 1991. gadā bija klīdušas jau ilgi, taču, kad 13. janvāra naktī smagu uzbrukumu piedzīvoja Viļņa, aizdomas kļuva taustāmas. Plkst. 4.45 Dainis Īvāns izteica aicinājumu tautai pulcēties Doma laukumā, un jau no paša rīta Rīgā sāka ierasties cilvēki no dažādiem novadiem ar smago lauksaimniecības tehniku, kur katram novadam tika piešķirts savs apsargājamais objekts.

Daži no apsargātajiem objektiem Rīgā iekļāva Augstākās Padomes un Ministru padomes ēkas, Latvijas Radio namu Vecrīgā, tāpēc notikušajā orientēšanās pasākumā pieturpunkti iekļāva tieši šīs lokācijas, kā arī Bastejkalnu un Brīvības pieminekli, Prezidenta pili, Barikāžu un Kara muzejus. Jautājumi skolēniem tika uzdoti aplikācijā "Actionbound" katrā no punktiem, taču, nonākot Bastejkalnā, kurā uzstādīti pieminekļi 20. janvāra apšaudes upuriem, dalībniekiem bija jāizpilda arī īpašs uzdevums. Uguns kuri, kuri bija centrāls elements barikāžu laikā kā objekts, ap ko cilvēki pulcējās gan lai sasildītos, gan sadziedātos un pārrunātu tālākos plānus, vēlāk kļuva par simbolu. Atceroties to nozīmi, dalībniekiem tika lūgts atrast radošu veidu, kā uguns kuros atspoguļot un iemūžināt tos bildēs.

Orientēšanās pasākums nepalika bez sāncensības, un šoreiz laurus pamatskolas grupā plūca 7.b klase, savukārt vidusskolas grupā – 10.d klase, kuras balvā saņēma Latvijas Valsts arhīva sagādātas dāvanas. Tomēr pateicību jāsaka visiem, kas pasākumu rīkoja un kas tajā piedalījās.

Barikāžu laiks ir pierādījums tautas spēkam – doma, ka salīdzinoši nelielā un vēl nenostabilizētā latviešu tauta spēja aizstāvēties pret PSRS varas iestāžu bruņotajiem spēkiem, šodien šķiet prātam neaptverama. Tomēr tas notika. Latvija saglabāja neatkarību, un pēc 26. jāvāra turpmāki iebrukumi nesevoja. Tauta ir lielākais spēks, tāpēc arī tagad, 34 gadus vēlāk, neizmirsīsim, ka arī mēs esam daļa no šī spēka, kas var eksistēt tikai tik ilgi, kamēr mēs izvēlamies būt daļa no tā.

SKOLAI 109

Autors - Ričards Vimba

Rīgas Valsts 2. ģimnāzija ir dibināta 1916. gadā, tāpēc šī gada 12. februārī svinam jau 109. skolas jubileju. Šajā laikā skola tikusi dēvēta dažādi, gan par reālskolu, gan vidusskolu un, protams, ģimnāziju, to absolvējuši dažādi sabiedrībā labi pazīstami cilvēki.

Skolas simbolika ir cieši saistīta ar Raiņa poēmu "Daugava" – gan skolas oficiālā, gan neoficiālā himna ir tās fragmenti, skolas ģerbonī ir attēlota Saule, viens no nozīmīgajiem "Sērdieņu dziesmas" tēliem. Un, lai tā būtu sakritība vai ne, bet, gluži kā Raiņa poēma, kas bija cerības un

spēka avots karavīriem Pirmā pasaules kara laikā, arī mūsu skola ir kā spēcīgs pamats Latvijas nākotnei.

Lai nosvinētu skolas jubileju, 12. februārī skolas koris un deju kolektīvs uzstājas ar svētku koncertu, tomēr nākamgad svinēsim jau krietni apaļu jubileju – 110 ģimnāzijas pastāvēšanas gadus, ko noteikti nevajadzētu palaist garām ne tiem skolēniem, kuri skolā vēl mācīsies, ne absolventiem!

**Leposimies, ka mācāmies labākajā
Latvijas skolā, un – lai dzīvo Otrā!**

6. februārī pirmo reizi kopā sanāca viss Rīgas ģimnāziju trijnieks, lai “ceptu” viena otru. Šis notikums bija kaut kas jauns ģimnāziju vēsturē, kas ļāva katrai ģimnāzijai gan zobot un izsmiet citas, gan reprezentēt un aizstāvēt sevi. “Cepināšana” norisinājās šādi: vispirms pasākuma vadītājs Rūdolf, kurš bija pieaicināts no Rīgas Franču liceja (lai nodrošinātu neatkarīgu skatpunktu), iepazīstināja auditoriju ar ģimnāziju pārstāvjiem, pēc tam sekoja īss, humoristisks Rīgas Valsts 1. ģimnāzijas apraksts, un tad jau bija kārta mums izteikt savas domas par Pirmo ģimnāziju, kam sekoja Trešās ģimnāzijas runa. Šajā brīdī Pirmajai ģimnāzijai bija pienācis laiks aizstāvēties [vismaz mēģināt – red.], kam sekoja dāvana no Trešās. Un tā viss cikls atkārtojās vēl divas reizes, attiecīgi tika apspriestas Otrā un Trešā ģimnāzija.

Lai gan oficiāla uzvarētāja nebija, jo uzvarēja draudzība (vai naids, aktarībā no tā, kā uz Cepienu skatās un cik nu katram teiktais gājis pie sirds), tomēr atļaušos šeit ievietot savu personīgo viedokli [R.V.] – uzvarējām mēs. Domāju, ka man šāds apgalvojums nav jāpamato, tie, kas bija uz vietas, sapratīs.

Mūsu skolu pārstāvēja asprātīgie Ričards Vimba un Anastasija Kurahtanova.

Dāvanā no RV1ģ saņēmām My Little Pony vienradzi kā simbolu pirmģimnāzistu apgalvojumam, ka “vienīgais, kas mums padodas, ir draudzība”.

Brīnišķīgā atmosfēra, smieklīgie joki un skolu kopābūšana pierādīja, ka šis notikums ir to vērts, lai tiktu iedibināts kā pastāvīga tradīcija nākamo gadu laikā. Kas to lai zina, varbūt nākamgad tiksīmies jau otrajā Starpģimnāziju cepienā, kuru rīkos mūsu pašu Skolēnu padome?

Paldies mūsu skolas pārstāvjiem, organizatoriem un skolēnu padomei!

CEPIENS

RV1ģ vs RV2ģ vs RV3ģ

Autori - Luīze Marta Pole & Ričards Vimba

Mūsu skolas matemātikas skolotāja un Skolēnu padomes koordinatore Sabīne Apine izsakās šādi: “Man cepiens ļoti patika, bija ļoti radoši. Tas gan bija vienreizējs pasākums, tāpēc tie, kuri netika – paši vainīgi. Vislabāk man patika, kā sevi pasniedza mūsu skola – mēs bijām asi, bet gaumīgi, hittojām visus labos spotus. Atmiņā spilgti palicis Rīgas Valsts 3. ģimnāzijas salīdzinājums, ka “Otrā ģimnāzija ir kā ģimenē vidējais bērniņš”, jo mēs starp ģimnāzijām tik tiešām esam kā ģimenē vidējais bērniņš. Mēs neesam gana labi, bet netaisām nekādas problēmas, mēs esam neredzami labie bērni, kurus neviens īsti neievēro. Kopumā pasākums bija nenormāli labs, ļoti labi noorganizēts, liels paldies visiem organizētājiem. Žēl gan, ka ne visi pārstāvji varēja ievērot iepriekš norunātās normas, jo, ja visi būtu bijuši mazliet ieturētāki un savāktāki, pasākums būtu bijis vēl baudāmāks. Bet nu nevar jau vienmēr gribēt, lai visiem ir tik laba etiķete kā mūsu skolas pārstāvjiem, vai ne?”

VALENTĪNDIENA

un Žetonu vakars

Autore - Luīze Marta Pole

14. februārī visā pasaulē svin Valentīndienu – dienu, kad tuvajiem cilvēkiem tiek veltīta īpaša un mīla uzmanība!

Kā pasaulē svin Valentīndienu?

Sena ir tradīcija 14. februārī mīļotos cilvēkus iepriecināt ar apsveikuma kartītēm. 16. gs. Eiropā parādījās "valentīni" jeb īpašas svētku kartītes ar vēstījumiem. Sākumā tos rakstīja ar roku, bet 18. gs. beigās Valentīndienas kartītes sāka iespiest tipogrāfijās. Dažkārt kartītes tika sūtītas arī anonīmi – slepeni iemīļotiem cilvēkiem. Parasti uz atklātnītēm atainoja romiešu mīlestības dievu Kupidonu, sirdis un arī putnus, jo uzskatīja, ka putnu pārošanās sezona sākas februāra vidū. Putni kļuva par romantiskās dienas simbolu. ASV ar roku gatavotas un drīz vien arī tipogrāfijās iespiestas atklātnītes parādījās 19. gs. vidū. Eiropā drukātās kartītes sevišķi populāras kļuva 19. gs. Mūsdienās Valentīndienas nozīme ir paplašinājusies, izrādot mīlestību arī radniekiem un draugiem, un pat mīldzīvniekiem. Skolās tiek organizēts Valentīndienas pasts, ar kura starpniecību apsveikumus sūta un saņem gan skolēni, gan paši skolotāji. 20. gs. otrajā pusē atklātnīšu dāvināšanas tradīciju papildināja dāvanu pasniegšana, un mūsdienās par tradicionālām tiek uzskatītas sarkanas rozes, šokolādes konfektes sirdsveida kastēs un dārglietas.

Svētā Valentīna diena ir populāra ASV, Lielbritānijā, Kanādā, Austrālijā, bet tā tiek atzīmēta arī citās valstīs, piemēram, Argentīnā, Francijā, Vācijā, Meksikā, Dienvidkorejā un citur. Filipīnās, piemēram, tā ir populāra kāzu diena, kad siržu savienību jaunlaulātie noslēdz īpašā ceremonijā vienlaicīgi ar simtiem citu pāru.

Kā Rīgas Valsts 2. ģimnāzija svin Valentīndienu?

14. februārī diena iesāksies ar sava pāra meklējumiem. Pirmie 100 skolēni, kas ieradīsies skolā, tiks pie numuriņiem, un, ja laicīgi atradīs otru savu numuriņu, būs vienreizēja iespēja tikt pie balvām. Kā arī ļoti svarīga Valentīndienas sastāvdaļa ir skolā ierasties kādā no mīlestības krāsām – sarkanā vai rozā. Lai vēl izbaudītu šo svētku dienu, garajos un parastajos starpbrīžos ikvienam būs iespēja ar kādu "salaulāties", iegūstot arī "laulību apliecību". Visunikālākā iespēja tomēr būs muzikālais priekšnesums, ko laicīgi vajadzēs pasūtīt līdz 14. februārim (neieskaitot), lai, atnākot uz skolu piektdienā, jums mīļu cilvēku varētu sagaidīt vienreizējs mūzikas priekšnesums par godu Valentīndienai!

Žetonu vakars

27. un 28. februārī visas 12. klases saņems godalgoto žetonu jeb skolas piederības zīmi. Katrai klasei būs iespēja izpausties komiskos un oriģinālos priekšnesumos, lai parādītu skolotājiem, skolas darbiniekiem un saviem vecākiem to, cik dažāda ir katra 12. klase. Skatītājus priecēs gan aizraujošas ainas no klašu ikdienas, gan mūzikli un teatrāli priekšnesumi. Žetonu vakara noslēgumā visas klases vienosies īpašā dziesmā, lai sadziedātos sirsnīgajā momentā!

Līdz tam katra klase izliks savu plakātu 2. stāva gaitenī, lai parādītu savu klasi un tās radošumu!

OLIMPIĀDES

*Sasniegumi un kalendārs
vieglākai dzīvei*

Sastādījis Ričards Vimba

Sasniegumi

Bioloģijas olimpiādes valsts posmā II pakāpi ieguvusi **Paula Cepurīte** (10.SB), atzinība piešķirta **Aleksai Konošonokai** (9.A), **Pēterim Zvirgzdiņam** (10.A) un **Marijai Trofimovai** (11.D).

Ekonomikas olimpiādes novada posmā I vietu ieguvušas **A. Graudiņa** un **M. Hmelņicka**, ar II vietu apbalvoti **P. Andersone**, **E. G. Mežinskis**, **D. Siliņš**, **U. Mežale**, **T. H. Čabs**, **R. Apinis**, **R. Umbraško**, **R. Zonenbergs**, III vieta piešķirta **R. Vimbam**, **M. Kasarenokam**, **Ž. Barinovam**, **V. Galaiskim**, **E. R. Slavinskim**, bet atzinību saņēmuši **K. Šaško**, **E. A. Lauciņš**, **M. Blūma**, **R. Vīnkals**, **P. Jarmole**, **T. G. Valge**, **K. Ikstens**.

Angļu valodas olimpiādes valsts posmā skolu jau pārstāvējuši **P. Zvirgzdiņš** (vidusskolā) un **A. Konošonoka** (pamatskolā). Ar nepacietību gaidīsim rezultātus!

Politikas un tiesību olimpiādes valsts posmā skolu jau pārstāvējuši **M. Kaufmane**, **F. Krūmiņa**, **A. Krūmiņa** un **P. Zvirgzdiņš**. Ar nepacietību gaidīsim rezultātus!

Vācu valodas olimpiādes valsts posma I kārtā skolu jau pārstāvējuši **D. Šņucina**, **L. Mūrnieks** un **R. Vimba**. Ar nepacietību gaidīsim rezultātus!

Kalendārs

- 12.02. – Vēstures olimpiādes valsts posms (9. kl.)
- 14.02. – Vācu valodas olimpiādes valsts posma II kārtā
- 20.02. – Ekonomikas olimpiādes valsts posms
- 26.-28.02. – Informātikas olimpiādes valsts posms
- 05.03. – Filozofijas olimpiādes valsts posms
- 18.03. – Franču valodas olimpiādes valsts posms
- 20.-21.03. – Fizikas olimpiādes valsts posms
- 25.03. – Latviešu valodas un literatūras olimpiādes valsts posms (11.-12. kl.)
- 01.04. – Latviešu valodas un literatūras olimpiādes valsts posms (8.-9. kl.)
- 03.-04.04. – Ģeogrāfijas olimpiādes valsts posms
- 09.04.-11.04. – Ķīmijas olimpiādes valsts posms
- 14.04. – Matemātikas olimpiādes valsts posms

Vēstures olimpiādes valsts posmā skolu jau pārstāvējuši **S. K. Blīzna**, **P. Cepurīte**, **R. Vimba**, **P. Zvirgzdiņš**, **G. Gruševskis**, **J. Pakalne**, **R. Lapiņš**, **E. Lisovs**, **F. Krūmiņa**, **A. Krūmiņa**, **L. M. Pole** (vidusskolā), **H. Dedumietis**, **A. Priedeslaipa** un **M. Strazdiņš** (pamatskolā). Ar nepacietību gaidīsim rezultātus!

Izcietu taksometra braucienu, kura laikā šoferītis klārēja, kā vajag legalizēt pasažieru sišanu. Nonācu Dailes teātrī. Tur valdīja liela rosība. Jau pa gabalu redzēju režisora Ivara Selecka ikonisko bereti. Teijātera ēkā, šķiet, bija reta meteoroloģiska parādība – ļoti spēcīga un lokalizēta migla; dūmu mašīnas netika saudzētas. Pūļa magnēts un vakara nagla bija gaumīgi sārtā foto siena. Arī apgaismojums tika ieturēts tematiskās krāsās. Tādu reportieru koncentrāciju kā tovakar, šķiet, vēl nekad nebiju redzējis. Žūrijas balsojumu rezultātus visi būs paguvuši aplūkot. Saskaitīt, kam tika visvairāk Daugavas pārcēlāja figūriņu, arī bijis gana laika.

Taču tas, ko nevar raksturot masu mediju spožajos virsrakstos, ir sajūta, kas rodas, kad pilna teātra auditorija ar nepacietību gaida, kurš saņems tik ļoti kāroto apbalvokumu.

Skatuves noformējums pastiprināja šo efektu. Mums, skatītājiem, uz skatuves tribīnēs pretī sēdās... skatītāji. Tas bija kā skatiens spogulī, un ilgstoša skatīšanās spogulī dabiski rada papildus spriedzi. Lai šo saspringumu mazinātu, uz skatuves kāpa arī Latvijas Nacionālā teātra aktieris Matīss Budovskis. Viņa ārkārtīgi asais prāts lika visai zālei smieties tā, kā iepriekš biju manījis tikai izslavētu komēdiju seansos. Visa vakara garumā bija tikai viens brīdis, kad visiem bija skaidrs, kas notiks tālāk. Protams, tā bija balvas pasniegšana kategorijā "Labākā animācijas filma". Bija absolūti neiedomājami, ka notiks kas cits kā Lielā Kristapa tēla paraušana līdzī "Straumei".

KULTŪRAS SLEJA

Lielais Kristaps

Autors - Pēteris Zvirgzdiņš

Tieši šeit, manuprāt, slēpjas tas, kas padara apbalvošanas ceremonijas par tik aizraujošām – neziņa.

Ikdienas dzīve mēdz kļūt vienmuļa, tādēļ jebkurš pārsteigums, pat ja tas mūs neietekmē tiešā veidā, ir dziļi baudāms.

Daži "Lielā Kristapa" laureāti:

Pēteris Krilovs – balva par mūža ieguldījumu;
"Marijas klusums" – labākā pilnmetrāžas spēlfilma;

"Tukšuma aicinājums" – labākā īsmetrāžas spēlfilma;

"Podnieks par Podnieku. Laika liecinieks" – Jura Podnieka balva;

"Latvijas kods. Caur bērna acīm" – labākā īsmetrāžas dokumentālā filma;

"Straume" – labākā animācijas filma;

"Dumpis" – labākā daudzsēriju filma;

Dāvis Sīmanis – labākais spēlfilmas režisors;

Olga Šepicka-Slapjuma – labākā aktrise glvenajā lomā;

Andris Keišs – labākais aktieris galvenajā lomā;

Ivars Zviedris – labākais dokumentālās filmas režisors;

Gints Zilbalodis – labākais animācijas filmas režisors;

Gints Zilbalodis, Rihards Zaļupe – labākais komponists;

Gints Zilbalodis, Matīss Kaža – labākais scenārists.

Iepazīstoties ar filmas nosaukumu, sākotnēji varētu šķist, ka kinodarbs ir Aleksandra Čaka poēmas ekranizējums, tomēr tā nebūt nav. Skatītāju nesagaida ne kamzoļos tērpti karavīri, ne Jukums Vācietis ar sprediķi Piņku baznīcā. Tā vietā pārsteigumu sagādā uzdrošināšanās no filmas režisora Mārča Lāča puses šī visiem labi zināmā un savā ziņā sakrālā literārā darba nosaukumu bez izmaiņām “transplantēt” tādas komēdijas galvgali, kura vēsā mierā savu pirmizrādi varētu piedzīvot 31. oktobrī.

Tomēr, par spīti šim neizprotamajam režisora lēmumam, “Mūžības skartie” nesen saņēmusi Nacionālo kino balvu “Lielais Kristaps”, turklāt divās kategorijās: labākais aktieris galvenajā lomā (Andris Keišs) un labākais grima mākslinieks (Santa Sandule).

Īsi atstāstot sižetu – galvenais varonis Resnais (Andris Keišs) aizraujas ar kriptovalūtu un videospēlēm, puķupodā audzē marihuānu un fano par raidījumu, kurā tiek iztirzāta nemirstība. Iespējams, tieši tāpēc pie viņa ierodas vampīri Egons (Ivars Krasts) un Karloss (Edgars Samītis), kuri Resnajam piedāvā iegūt nemirstību, kļūt par vampīru; filmas nosaukuma kontekstā – “saskarties ar mūžību”. Sižeta līniju galvenokārt iezīmē viņa svārstīšanās – piekrist vampīru izteiktajam piedāvājumam vai tomēr ne.

Kopumā – šokējoši, pat ļoti. Bet, kad aizslauka asiņu šlakatas, top skaidrs, ka “Mūžības skartie” ir daudz dziļāks darbs, nekā sākotnēji var šķist. Tā, bez šaubām, ir ārkārtīgi tumša un vienlaicīgi smieklīga filma, bet “Mūžības skartie” ir arī kas daudz vairāk.

Pusotra recenzija par filmu “Mūžības skartie”

Autori - Ričards Vimba un Pēteris Zvirgzdiņš

Filmā ir skaudrs vēstījums: sliktas izvēles var novest pie situācijām, kurās vairs nav izeju. Tiek apspēlēts arī izvēles ilūzijas motīvs – protagonistam Resnajam vienmēr šķiet, ka viņš var kā ietekmēt notikumu gaitu, pat tad, kad tā acīmredzami nav.

“Mūžības skartie” nebaidās ieturēt gausu tempu; absurdi izstieptie kadri ir daļa no gaumīgā humora. Filma ir 1h 35 min gara, bet, par spīti lēnajam notikumu ritumam, tā šķiet tikai kā 35 minūšu īsfilma. Ļoti stratēģiski filmā tiek pielietoti klusuma brīži. Tie aktieriem ļauj izpausties mīmikā, kas palīdz radīt ilūziju, ka šie spilgtie tēli pastāv arī ārpus ekrāna robežām. Sevišķi dziļi raksturots Egons, vājie punkti un nepilnības padara šo auksto asinssūcēju par tēlu, kam iespējams just līdzī.

Datorgrafika šajā Matisa Kažas producētajā filmā ir pārsteidzoši kvalitatīva. Tas panākts, manuprāt, tāpēc, ka tā izmantota reti – tikai tad, kad patiesi nepieciešams. Arī gaudainuma efekts ir gaumīgs; knapi pamanāms, bet ievērojami uzlabo atmosfēru.

“Mūžības skartie” ir gandrīz sirreālisma kino, taču tomēr ir tuvāka ļoti melnai komēdijai kā kam citam.

**Kopumā “Mūžības skartie” ir ļoti
baudāma un atsvaidzinoša filma, kas
eksperimentē ar latviešu kino
neredzētu tematiku.**

Recenzija.

Filma "Pastkarte no Romas"

Autors - Ričards Vimba

Viens no pagājušā gada atzītākajiem kinodarbiem viennozīmīgi ir režisores Elzas Gaujas spēlfilma "Pastkarte no Romas". 2024. gada "Lielā Kristapa" ceremonijā tā tika atzīta par labāko pilnmetrāžas spēlfilmu, turklāt filmas radošā komanda tika nominēta arī kategorijās "Labākā aktrise galvenajā lomā", "Labākais aktieris galvenajā lomā" un "Labākais spēlfilmas operators". Tāpēc, kad "Pastkarte no Romas" tika izrādīta televīzijā, nelaidu garām iespēju to noskatīties un gūt arī pats savu iespaidu. Tas gan bija Ziemassvētkos, tomēr domāju, ka par filmu vērts parunāt arī februārī - tajā spilgti izpaužas ne tikai demences, bet arī sirsnīgas mīlestības tēma. Tiem, kas vēl nav iepazinušies ar filmas sižetu, varu atklāt, ka galvenie varoņi Alvīne (Indra Burkovska) un Ernests (Jānis Jarāns) ir pāris pensijas vecumā, kuri dzīvo privātmājā Pļavnieku guļamrajonā, turpat arī ilgu gadu strādā vietējā pasta nodaļā par pastniekiem. Jau filmas sākumā Alvīne skaidri un gaiši paziņo, ka Ernests "tā arī pa visiem šiem gadiem nav viņu aizvedis uz Romu" - tiek iezīmēts viens no viņas kvēlākajiem sapņiem. Tomēr Ernests ir piesardzīgs cilvēks, kurš no Alvīnes pārmetumiem katru reizi atgaiņājas, gandrīz vai aizņemoties Jurgā teicienu filmā "Zeme, kas dzied": "es padomāšu", par kuru droši Zelmas vārdiem var sacīt: "n jā, tā viņam būs garā doma", jo, kā izskatās, Alvīnes sapnim tā arī nav lemts piepildīties. Filmā sižetu tīri kinematogrāfiskā ziņā galvenokārt aizpilda Alvīnes un Ernesta ikdiena mājās un pasta nodaļā, tomēr arvien

spilgtāk sāk iezīmēties Alvīnes aizmārība - viņa aizmirst, kur nolikusi dažādus sadzīves priekšmetus, piegādājamās vēstules. Ar laiku Ernests to pamana un vairs nespēj uztvert ar humoru, viņš ieminas, ka, iespējams, jāmeklē profesionāla palīdzība, tomēr Alvīne stūrgalvīgi noliedz, ka viņai tas ir nepieciešams. Tomēr Alvīnei ir demence, kas strauji progresē. Filma noslēdzas ar viņu abu ceļojumu uz Romu, taču ir par vēlu - Alvīnes uzvedība jau ir pagalam bērnišķīga, viņa Ernestu neatpazīst, regulāri nokļūst un apgalvo, ka vēlas braukt mājās.

Manuprāt, "Pastkarte no Romas" izceļas ar savu māksliniecisko kvalitāti.

Filmas kompozīcija un sižets tās gaitā kļūst arvien aprautāks, "paviršāks", tomēr tas noteikti darīts ar nolūku, lai simboliski attēlotu Alvīnes slimības progresu. Tā arī neatrisinātas paliek vairākas sižeta problēmas, ainas ir neparasti savirknētas - katra nākamā aina ar iepriekšējo ir saistīta arvien mazāk, kas strukturāli attēlo viņas jūkošās domas.

Šeit noteikti jāpiemin izcilais Indras Burkovskas tēlojums, par kuru viņa

“Lielā Kristapa” nomināciju labākās galvenās lomas aktrises kategorijā noteikti ir pelnījusi. Viņai patiesi izdevās nostaiģāt pa naža asmeni un Alvīni pakāpeniski, tomēr manāmi attālināt no realitātes un apkārtējās sabiedrības, piešķirot visai filmai augstu ticamības pakāpi un izraisot līdzjūtību skatītājā.

Filmas mākslinieciskā vērtība izpaužas dažādās sīkās detaļās, viens no spilgtākajiem piemēriem ir ainas, kurās Alvīne un Ernests lēni griežas valsī. Sākotnēji tās šķiet vienkārši kā iespraudums, maza pauze vai starpspēle sižetā, tomēr filmas beigās atklājas dziļāks filozofisks slānis. Aptuveni filmas vidū valša aina ir melnbalta, simboliski atainojot pāra laimīgās atmiņas – tas nav gluži pirmais valsis kāzās kā slavenajā īsfilmā “Tās dullās Paulīnes dēļ”, jo iztrūkst gan jaunība, gan baltā kleita, tomēr viennozīmīgi ir atzīstams par prieka un laimes piepildītu mirkli abu atmiņā. Taču filmas beigās tā pati aina jau ir krāsaina, šķietami padarot atmiņas spilgtākas. Tās kļūst par skaistuma, arī prieka un laimes iemiesojumu. Mākslinieciskais elements man lika aizdomāties, ka šādā veidā, iespējams, parādīts, kā Alvīne ir “pārcēlusies” uz atmiņām, garīgi aizgājusi no šodienas pasaules.

Tomēr vismākslinieciskākā filmas daļa, manuprāt, ir Ernesta tēlojums.

Viņa tēlu noteikti iezīmē piesardzība, kas robežojas ar bailīgumu. Man tā arī nekļuva skaidrs, kas konkrēti bija viņa bailu avots, tomēr esmu pārliecināts, ka tā nebija režisores vaina. Svarīgs jautājums, kas rodas filmas gaitā, ir – vai Ernestam izdodas pārvarēt savas bailes? Kopumā varētu teikt, ka jā – abi ar Alvīni beigās tomēr aizbrauc uz

Romu. Saistībā ar Ernestu sniegts lielākais skaits simbolisko nianšu – kā divi spilgti piemēri izceļas veco kursa biedru izaicinājums salidojumā atkal nostaiģāt pa virvi un nepieciešamība salabot salūzušo privātmājas notekcauruli. Ernests abus šos darbus rūpīgi mēģina ignorēt, līdz ar to ir velkamas paralēles ar viņa attieksmi pret Alvīnes slimību un sapni aizbraukt uz Romu – viņš prokrastinē un stūrgalvīgi atsakās tos veikt.

Arī filmas nobeigums ir prasmīgi un smalki nostrādāts.

Tas ir gana pēkšņs, sākotnēji pat apjukums, jo biju gaidījis turpinājumu, tomēr sapratu, ka arī tas ir ar nolūku, jo nekavējoties raisīja manī dziļas pārdomas par redzēto. “Pastkarte no Romas” noteikti nav emocionāli “viegla” filma, tomēr īpaši smagi to noskatīties varētu būt cilvēkiem, kuru radnieciskus ir skārusi demence, jo katra Alvīnes neirotikā aina droši vien atgādina par saslimušo tuvinieku. Alvīnes darbības bija skaudri precīzas, tāpēc pieļauju, ka arī pati režisore ir saskārusies ar slimības radītajām sekām un kinodarbs nācis no dvēseles dziļumiem ar daļēji terapeitisku nozīmi.

Nobeigumā vēlos izteikt patīkamu pārsteigumu saistībā ar filmas nosaukumu – “Pastkarte no Romas”. Tas ir oriģināls, bez izteiktām klišējām, un lieliski atbilst filmai, turklāt nepiespiestā veidā. Alvīne un Ernests tik tiešām pasta nodaļā saskaras ar pastkarti fiziskā formātā, kura nākusi no Romas, tomēr nozaudējusi savu adresātu un caurvij visu filmas sižetu. Vārds “pastkarte” kalpo par atsauci uz abu profesiju – pastnieki, savukārt “Roma” – Alvīnes sapnis turp kādreiz nokļūt.

Recenzija.
Filma "Vecāku sapulce"

Autors - Pēteris Zvirgzdiņš

Pirms "Vecāku sapulces" seansa manas cerības nebija lielas, treileris ne par ko labu, manuprāt, neliecināja. Gaidīju "lētu" darbu, kas nogrūsts vien vajadzības pēc. Taču jau filmas pirmie kadri tamlīdzīgus maldus kļiedēja. Kāda skolotāja, kas klases audzinātājas amatu ieņem pirmo reizi, gatavojas sapulcei ar pamatskolas abiturientu vecākiem. Viņa meditē. Parālēli tam knēveļu vecāki traucas uz tikšanos. Arī šeit daži komiskie elementi paļaujas uz pārsteigumu, tādēļ, lasītāj, jātic būs vien uz vārda, ka tēli raksturoti absolūti trāpīgi un meistarīgi. Tēli no sākuma var šķist pārspīlēti un kariķēti, pat viendimensionāli, bet padomājiet!

Patiesi uzskatu, ka katrs pēc filmas noskatīšanās atzīs, ka ir sastapies ar kādu Žaneti, Andreju vai Jāni.

Sapulce sākotnēji ir vērsta uz eksāmenu norisi un konsultācijām, taču ātri vien novirzās no tēmas. Izceļas nesaskaņas un milzīgs haoss. Katram vecākam ir savs viedoklis un tie bieži vien ir ne tikai nesaskanīgi, bet gan vispār par atšķirīgām tēmām. Jāuzteic tas, ka dialogs ir pārsteidzoši reālistisks; nevienā brīdī nejutos "izrauts" no filmas gaitas kādas nedabiskas frāzes dēļ. Mazliet gan ausīs dzeļ tas, ka daži sīkumi par izglītības procesu mūsdienu Latvijas skolās nav tie precīzākie, bet kurš tad var izsekot kārtējām VISC (nu jau VIAA) izmaiņām. Tā arī izskan šī filma. Haotiski. Taču ir interesanti ik sekundi; nebiju fiziski spējīgs novērsties no notiekošā.

Nevaru spriest, vai "Vecāku sapulces" humors visiem patiks, taču skaidri zinu, ka seansā, kuru es apmeklēju, pilnīgi visi kaut reizi skaļi iespurdzās, izskanēji arī skaļāki smieklu viļņi.

Pats neatceros, kad tā būtu smējies par kādu latviešu komēdiju vai pat par kādu filmu vispārīgi.

Filma, manuprāt, ir sevišķi aktuāla tieši Hroniku auditorijai, jo tā ļaus no mazliet citas perspektīvas aplūkot notikumus, kas dažiem nav nemaz tik senā pagātnē, bet kādam varbūt vēl tikai priekšā.

"Vecāku sapulce" ir svabada no postmodernisma važām – tajā nav jūtama ne kripatiņa indīgās ironijas vai baiļu būt nesarežģītai un autentiskai. Šī filma neuztver sevi pārāk nopietni, taču tās sižets ir pārsvarā reālistisks.

"Vecāku sapulcei", manuprāt, ir liela iespēja kļūt par latviešu kino klasiku.

Tā ir pietiekami vienkārša filma, lai patiktu gandrīz ikvienam, bet arī pietiekami daudzpusīga, lai rastos vēlme to noskatīties atkārtoti. "Vecāku sapulce" ir sirsnīga, stilīga un patiesi smieklīga komēdija, kuru iesaku apmeklēt ikvienam.

JAUNRADE

Skolēnu radītā lirika par mīlestības tēmu

Apkopojusti Marija Zaļuma

padomā tik,
kā jūtas aukstums,
kad tam ar siltu roku pieskaras –
pieskaras siltums.
vai dzīslās izplatās nāves drauds,
vai paveras tik dzīves draugs?

“...man bail sadegt.”
“bet man bail no sasaluma,
kurā līdzās man
sasalsi tu pats.”

~ C. K.

pārsteidz nedz tas, ka mīli mani Tu,
bet tas, cik Tevis viss var kļūt par mīlētu.

~ Anastasija Kurahtanova 12.a

Es dzīvoju nemitīgā sniegputenī.
Mana sirds nav jutusi siltumu gadiem.
Laikam tekot gar manām acīm,
Es samierinos ar aukstumu.

Pēkšņi tavi pirksti sliecas man tuvāk,
Un sniegs sāk pārvērsties lietusegāzēs.
Tagad viss ko es vēlos
Ir izmirt savās sirds lāsēs.

Mana dvēsele lūdzas pēc tavas rokas.
Bet mans prāts kā tāds pulkstenis,
Kas nemitīgi tikšķina vienu un to pašu:
"Lūdzu, neatstāj mani salt".

~ S. G.

mīlestība ir nežēlīgi rūgta.

tik rūgta kā rīta kafija,
kura ir jādzer melna,
jo vakarnakt neviens no mums
pēc piena uz veikalu neaizgāja.

tik rūgta kā pēcgārša mutē,
kad mēs pārāk ātri un pārāk skarbi
viens otra jūtas zem zolēm sabradājām.

tik rūgta kā asaras,
kas zem acīm krājas peļķē vienā.
tās visas kopā pavadītās vasaras
kā kasetes tin uz riņķi un neliek mierā.
neliek mierā.
neliek mierā.

~ karmena

Sniegains kalna gals man acīs lūkojas,
Tā skropstas kā vēdekļi atvēsina ar brāzmainu vēju.
Smiltis plīvo man blakus, un to vētra mani nebiedē.
Smalkie zariņi glāsta manu roku, kamēr drošie celmi pin manus matus,
Rozā puķu pļavas izgaismo manus vaigus saules staros,
Un laimīgie putni čivina man apkārt, lai to dziesmas klausos.
Lapas zīmē zīmes uz manas muguras un atstāj dungoņu.

Kas ir šis stāsts,
Kam sākuma nav?
Ko vēlamies mēs abi divi?
Tik neskaidrības starp mums valda.

Tā iederas vienā dzīvē ar mani.
Es mīlu to bez pārpratumiem,
Un, pirmo reizi dzīvē,
Tā mīl arī mani.

~ Ābele

Vai ir man tā vērts
Vēl mirkli cerēt?
Vēl mirkli ticēt,
Ka sapņi par īstenību kļūs?

starp visiem krastmalas akmeņiem es meklēju gliemežvāku
starp visiem ceriņu ziediem es meklēju pieclapīti
starp visām mūra ēkām es meklēju saules staru
starp visiem cilvēkiem pūlī es meklēju tevi vienu

Vai ir vēl jēga, jel'?

~ Anastasija Kurahtanova 12.a

Vēl brīdi ticēt
Un sāpināt sevi –
Ar domām, delūzijām, kas gaist.

Ar Tevi

Tu guli samtainos saules staros,
Sasildījis visus ar savu dvesmu.
Es karājos pelēkos mākoņos
Un debesu rūgtumu jutusi esmu.

Kas būs starp abiem mums?
Kas notiek mūsu galvās?
Vai abi ceram uz nākotni kopā,
Vai tomēr gals, kuram sākuma nav bijis, nāks?

Reiz aizpūta mani uz aleju,
Maldinošu un samezglotu.

Vārdi runā skaļāk par acu skatu.
Ļauj man tuvāk tev būt.
Gribu zināt, ko vēlies, un līdzī dzīvē tevi ņemt.
Klejot mūžīgā neziņā nav vērts.

Tu iznāci un sniedzi man roku,
Maigu un gaismas sasildītu.

~ Tautudēls

Dzidrās debesīs iaved Tu mani,
Tavi glāsti remdējoši kā mētra uz brūces.
Mani sirdspuksti kā maigi zvani,
Jūt, ka ar Tevi aizplūst man rūpes.

No sidraba padebess lūkojos es,
Šķīru zemi un sauli – gaismu no patrepes.
Tad reiz, kad diena aust un mīla dves,
Es izraudzīju Tevi kā mīlāko uz visas pasaules.
~ Anastasija Kurahtanova 12.a

~ Filia

Tik rokas stiepiena attālumā mana sirds ir tev aizsniedzama
Tikai skatienu vienu man vajadzēja no tevis,
lai nekad vairs citur es nelūkotos
Tik smaīdu vienu prasīja,
lai es mūžam kristu tavās un vienīgi tavās važās

Tavās acīs es slēpjos no pasaules
Tavā apskāvienā tu esi mana pasaule
Tavās rokas es piedzimstu no jauna
Tavā balsī es dzirdu toni, ko esmu mēģinājusi sadzirdēt visu mūžu

Manas brūces, mūžam asiņojošas un nesadziedētas, tavā pieskārienā tiek aprūpētas
Tās netiek aizvērtas, apslēptas vai aizmirstas
Tev nav bail sasmērēties
Tev nerūp cik sapuvusi es esmu
Un es neticu, ka tu jebkad spētu sapūt
~ Sapfo pielūdzēja

Tavs plaukstas pieskāriens
Ir mans vienīgais glābiens
Nesaki ne vārda
Tu jau zini, ko liktenis mums rāda

Nav starpības, kurš no mums bēgs pirmais
Šā vai tā miršu kā sērotājs sirmais
Noliec savu galvu uz mana pleca
Vien tad tiks remdēta sāpe veca

Tavās acīs ir mana mirkļa vājība
Manu redzi miglo viltus cerība
Tu velkā mani aiz dziedziņiem
Un nemaz nemani, kā klūpu aiz ciņiem

Es nespēju likt savu sirdi tavās rokās
Gar acīm zib tavs smaids manās mokās
Lūdzu, nejautā neko
Tu taču zini, kas šim seko
~ Maijpuķīte

ne vien jūsu mānu ēnots
bet ar' savu šaubu māks
nokritu es ceļos lūgdams
neaust mūžgara lai nakts
~ Anastasija Kurahtanova 12.a

MH: Kā jūs raksturotu savu stilu?

Funkcionāls.

MZ: Kas jūs iedvesmo modei?

Jau labu laiku vairs apzināti nesekoju modei.

**Man patīk gērbties tā, lai jebkurā brīdī
varu ātri pārgērbties un nopeldēties
Daugavā...**

Lai varētu ielēkt mašīnā un kaut kur aizbraukt. Gan uz laukiem, gan uz teātri vai operu. Man klasē patīk to jauniešu stils, kuri savās drēbēs jūtas ērti. Mēs gērbjamies tā, kā sevi izjūtam. Manā klasē daudzi ir forši un stilīgi. Nosaukt vienu... Līva Anna Egle.

MH: Nu tad jau nākamais jautājums laikam ir atbildēts. Vai jūs labāk izvēlētos ērtu vai skaistu apģērbu?

**Kas ir skaists apģērbs? Katrs ar to
saprot ko citu.**

Arī man ir daži kritēriji... bet primāri – ērtu. No otras puses, svētku reizē ir jādomā arī par skaistumu. Kā minimums par kādu detaļu.

MZ: Kas ir neprātīgākais vai spilgtākais tērps, ko esat uzvilkuši?

Daudz... bet ne tagad. Es jaunībā, vidusskolā, vienu vasaru nostaigāju linu kreklā, vadmalas svārkos un pastalās. Man likās stilīgi. Es dziedāju korī, spēlēju ģitāru, un tas bija laiks, kad modē nāca folk mūzika. Tas bija padomju laiks, kad veikalos neko sakarīgu tik un tā nevarēja dabūt... Sākumā tā

MODES SLEJA

*Intervija ar skolotāju
Kaivu Desmitnieci*

Autores - Marta Heidemane & Marija Zaļuma

gāju uz koncertiem, braucu uz festivāliem... pēc tam man likās: kāpēc ne? Vienā vasarā es nonēsāju divus pārus pastalu.

MH: Kam, jūsuprāt, būtu jābūt katras sievietes drēbju skapī?

Par ērtu ikdienas apģērbu, vēlams – kombinējamu, būtu skaids. Tāpat par kādu akcentiņu, kas to atsvaidsina. Noteikti nepieciešama pidžama vai treniņtērps, kurā iekūņoties tad, kad gribas būt tikai sev... Ir jābūt vienam solīdam kostīmam, kad jāiet uz kādu pieņemšanu. Kad veidoju izdevumu "Vēstis Skolai", nācās intervēt valsts prezidenti Vairu Vīķi-Freibergu. Uz interviju gāju perfektā kostīmā, jo nepieļāvu domu aiziet džinsos un teikt:

**"Nu, prezidentes kundze,
tagad mēs parunāsim!"**

Ir reizes, kad sievietei kostīms un vītietim uzvalks ir obligāts. Domāju, ka skapī jābūt ja ne gluži mazajai melnajai vakarkleitai, tad kokteiļtērpam noteikti. Es nezinu, vai visu laiku "pie rokas" jābūt svētku tērpam, jo patiesi lieliem svētkiem vajag unikālu tērpu... Re, izrādās, nemaz nav tā, ka es tikai šļūcu biksēs un džemperītī [smejas].

MZ: Kādus interesantus apģērba komplektus jūs esat pamanījusi skolēnu vidē?

Man patīk, ka gan puīši, gan meitenes nēsā interesantus aksesuārus, piemēram, kādu stilīgu cepuri, lakatu. Dievinu dažnedažādas bikses, interesantus kreklus, kičīgas jostas, vestes, arī neierasti matu griezumus un krāsas [smejas].

MH: Vai, Jūsprāt, skolā vajadzētu būt stingrākam dreskodam?

Man nepatīk, ka meitenes skolā staigā īsajos topiņos, īpaši ziemā. Pavasarī un vasarā vēl saprotu. Tāpat nāksana uz skolu ar kailiem pleciem, kad ārā līst un snieg, – tas ir līdzīgi kā iešana pie prezidentes džinsos. Salīdzinājums varbūt ir par skarbu, bet skola nav īstā vieta šādam stilam, kas nešaubīgi vilina puīšu skatienus [smejas]... Patiesībā, tas viss ir mūsu skolas dreskodā. Es neteiktu, ka dreskodam būtu jābūt ļoti stingram, bet tas būtu jāievēro.

MZ: Kādas modes tendences jums nepatīk?

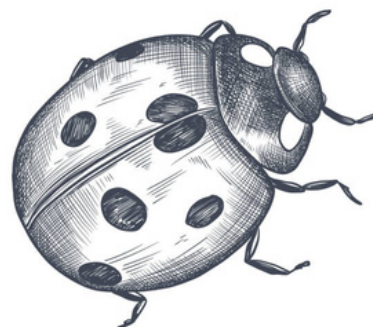
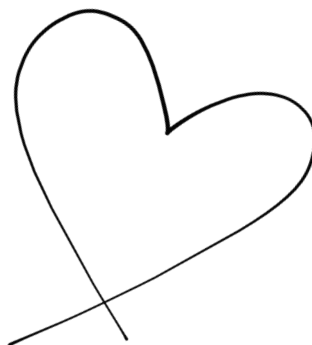
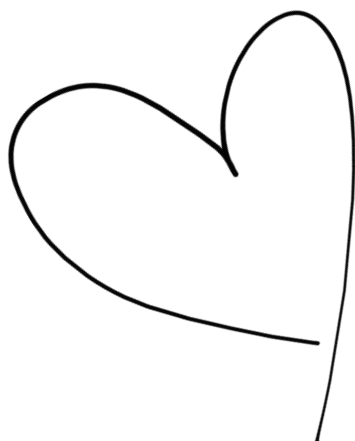
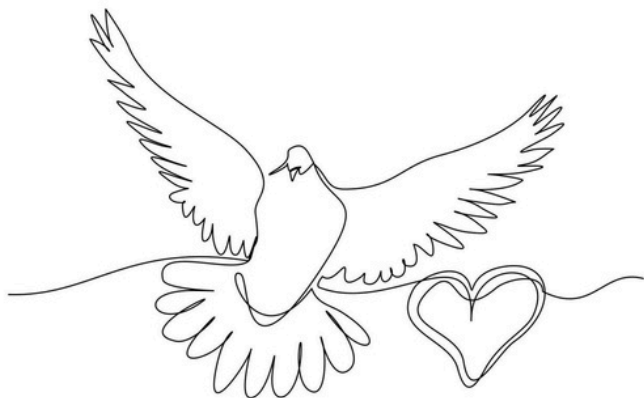
Man nepatīk mode, kas cilvēkiem liek pārvērties par kaut ko tādu, kas viņi nav, kas viņiem traucē brīvi justies. Piemēram, ja ballē vai pieņemšanā dāma uzvelk augstpapēžu kurpes – tas ir ļoti skaisti, bet manā jaunībā daudzas meitenes ikdienā staigāja uz vienpadsmit centimetru augstiem papēžiem – tas bija tik bezjēdzīgi...

Paldies Dievam vai veselajam saprātam, tā mode ir pārgājusi.

Meitenes pat balles otrajā daļā tagad pāriet uz ērtām botiņām [smejas].

MH: Un, visbeidzot, mūsu "grandiozais" jautājums – kādi būtu jūsu ieteikumi, izvēloties tērpu pirmajam randiņam?

Oo, pirmajam randiņam [smejas]... Man liekas, ka tur būtiski ir nevis ko uzvilkt, bet kādu ziņu ar šo apģērbu nodot. Piemēram, lai izskatītos tā, ka meitene nav speciāli gatavojusies, kaut arī viss ir ļoti labi pārdomāts. Ieteiktu radīt iespaidu "šis nav nekas īpašs, es vienmēr labi izskatos". Ja apģērbā ir kaut kas saburzīts vai mati ir vēja sajaukti, tad visam jābūt gana gaumīgi saburzītam un interesanti sajauktam... Detaļas ir svarīgas, bet nesamākslots izskats ir ceļš uz brīvu sarunu. Vai puīšiem jārikojas tāpat? Nezinu. Viss atkarīgs no situācijas, bet man šķiet, ka pārspīlējumi pirmajā randiņā ir lieki.

(mazāk pazīstami)

MĪLESTĪBAS SIMBOLI

Autore - Flēra Krūmiņa

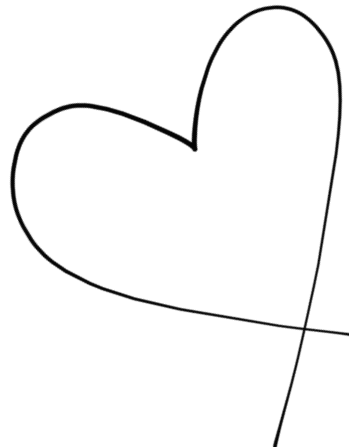
Varbūt vēlies Visu mīlētāju dienā kādu tuvo pārsteigt ar unikālākas tematikas dāvanību, pārkāpjot klasiskās sirsniņas vai ūbeles robežu?

Arfas ir eņģeļu un ķerubu galvenais instruments, turklāt tās parādās arī antīkajā grieķu mākslā un ir saistītas ar mūzikas dievu Apollonu. Smalkās, kristāliskās skaņu notis apbūrušas cilvēkus jau kopš senseniem laikiem.

Mārītes latviešu folklorā mēdz būt kāzu vēstneses (līdzās zīlītēm, gaiļiem un bitēm). Tautasdziesmas vēsta, ka mārītes meitenēm rādot, no kurienes nāksot precinieks: "Ja jaunai meitai uzlaižas mārīte uz rokas, tad jāvēro, uz kuru pusi laidīsies, – no tās puses nāks tautas".

Lai arī laikapstākļi mēdz tos nesaudzēt, pavasara ziedi Latvijā ir daudzveidīgi, un to vidū ir arī mīlestības asociācijas:

- **Krokuss** kā augs, kas ir viens no pirmajiem ziedētājiem, simbolizē jaunu sākumu un nemirstīgu mīlestību. Arī tam ir saikne ar grieķiem: kā vēsta mitoloģijas stāsti, rotaļīgais dievs Hermejs sacentās diska mešanā ar savu draugu vārdā Krokuss. Šajā nevainīgajā izklaidē Krokuss zaudējis dzīvību, par ko Hermejs, protams, ļoti pārdzīvojis. Lai atcerētos sēras, dievs pārvērtā draugu ziedā, ko pazīstam mūsdienās.
- **Vijolītes** ir unikālas savā tiešajā saistībā ar mīlestību starp divām sievietēm, kas rodama no sengrieķu dzejnieces Sapfo. Savas jūtas pret partneri viņa ietērpj vārdos Tuvu manam sēnam tu ietin sevi vijolītēs un rozēs.
- **Prīmulas** ir viens no skandināvu mitoloģijas mīlestības dievietes Freijas simboliem, viduslaikos tās tika izmantotas sirdsjūtu burvestībās, tāpat ķeltu tautas ticēja, ka, ja apēdīsi prīmulu, redzēsi feju.

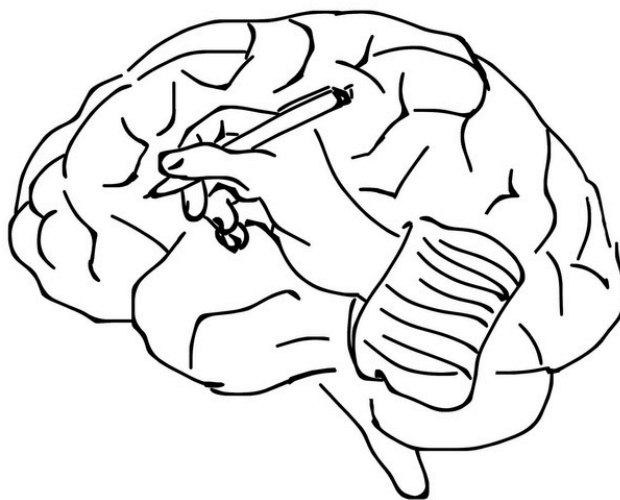
PADOMI

stresa mazināšanai

Autores - Anete Krūmiņa
un Flēra Krūmiņa

Elpošana, lai gan ir pašsaprotama ikdienas sastāvdaļa, tomēr stresa novēršanai par maz novērtēta. Liela satraukuma brīžos ikdienā izmēģiniet “kastes” elpošanas vingrinājumu: ieelpo, skaitot līdz 4, tad 4 sekundes aizturi elpu un skaiti līdz 4, kamēr izelpo. Ieturi 4 sekunžu pauzi līdz nākamajai izelpai un atkārto procesu! Vienlaikus ikdienā ieteicams vērtēt, cik bieži ķermenis ir pakļauts stresam, un regulāri veltīt laiku relaksācijai, veicot, piemēram, meditācijas vingrinājumus, lai līdzsvarotu sevi, nomierinātu savu prātu un atbrīvotos no satrauktām domām. Šajā ziņā noderīgi ir iekārtot dienasgrāmatu, kurā var izpaust savas emocijas un domas. Vēl kāds vingrinājums ir fokusa maiņa – apgulies uz grīdas tā, lai rokas un kājas ir atbrīvotas. Tad virzi visu savu fokusu uz ķermeni un tā sajūtām. Pievēršot uzmanību katrai muskuļu grupai, virzi uzmanību tālāk no kāju pirkstiem līdz pat galvai.

Vienkāršs paņēmieni, ko var pielietot, kad uzdotie darbi iedzen pamatīgā stresā, ir 5 min izrakstīšanās jeb uzliec taimeru uz 5 minūtēm, kuru laikā nepārtraukti raksti visu, kas ienāk prātā. Nedomā par interpunkcijas vai pareizrakstības normām, mērķis ir izrakstīt visas satraucošās domas uz papīra, lai tās nenoslogotu prātu.

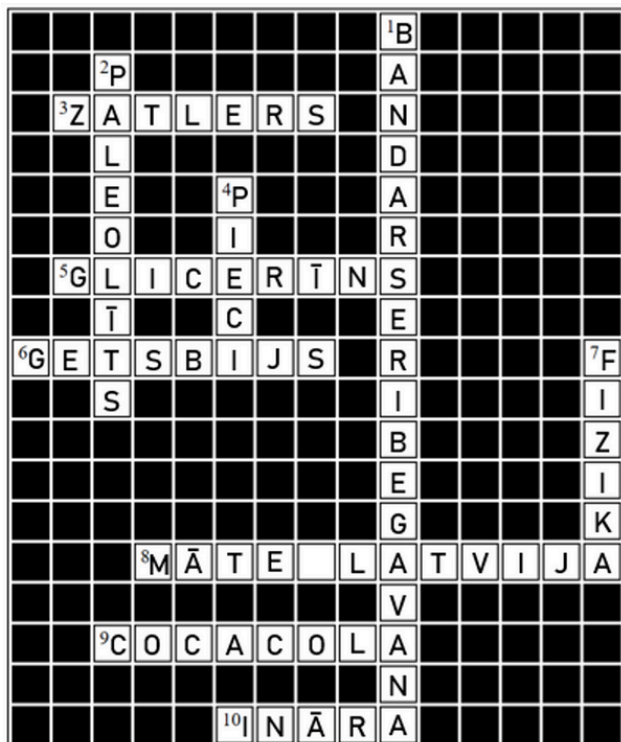

Tāpat ir noderīgi taisīt darāmo darbu sarakstus ar noteiktiem darba izpildes termiņiem un paredzēto atvēlamo laiku tā paveikšanai – taimera uzlikšana palīdz prātam efektīvāk sakoncentrēties uz uzdoto, nevis ļauties nelietderīgai prokrastinācijai. Papildus motivācijai, mācoties mājās, vari ieslēgt kādu no “Study Together” interneta vietnēm, kur iespējams vienlaicīgi mācīties kopā ar cilvēkiem no visas pasaules.

Spaced repetition jeb periodiska atkārtošana ir mācību metode, kas balstās uz vielas apguvi, to atkārtojot ik pēc noteiktiem laika intervāliem. Tiek ieteikts jauno vielu atkārtot 5-10min pēc tās apguves, tad pēc 24h, pēc 3 dienām, nedēļas un visbeidzot pēc mēneša. Šādā veidā informācija ļoti veiksmīgi paliek atmiņā un tiek regulāri aktualizēta, kā arī pētījumi pierāda, kā tā ir efektivitātes ziņā līdzīga zibkartīšu jeb *flashcards* lietošanai.

IZKLAIDEI

Sastādījusi Renāte Šmite

Iepriekšējā numura pareizās atbildes

7	1	4	9	5	2	3	8	6
9	8	3	4	6	7	5	2	1
6	2	5	8	1	3	7	4	9
5	6	7	3	2	9	8	1	4
2	4	1	5	8	6	9	7	3
8	3	9	7	4	1	2	6	5
3	9	8	1	7	4	6	5	2
1	7	2	6	3	5	4	9	8
4	5	6	2	9	8	1	3	7

Iepriekšējā numura krustvārdu mīklas pareizo atbilžu
ātrākā iesūtītāja – **Sanda Čunka**. Apsveicam!

9				6		1		5
	3		4		5		2	
8			2					
	9					5	6	
2								1
	8	7					3	
					6			7
	2		1		7		8	
1		9		2				6

Sudoku

Aizpildi tukšās rūtiņas ar skaitļiem no 1 līdz 9 tā, lai tie neatkārtotos ne vertikālēs, ne horizontālēs, ne mazajos kvadrātos!

Krustvārdu mīkla

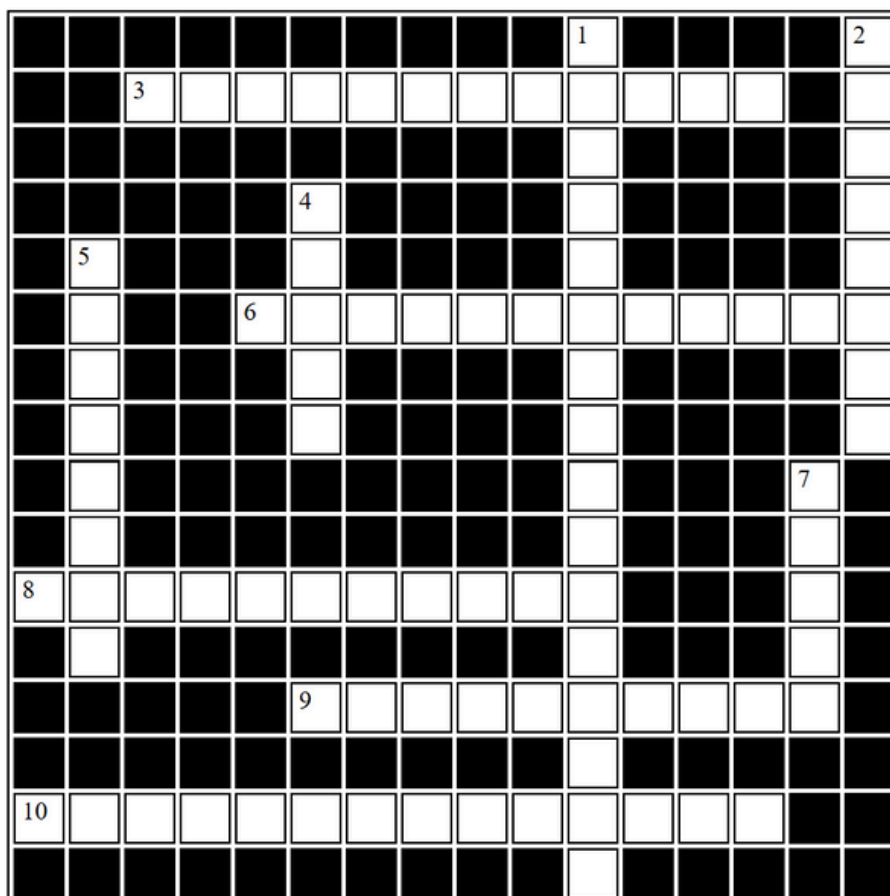
Visas atbildes rakstāmas nominatīvā! Ja atbilde sastāv no vairākiem vārdiem, starp tiem atstājams tukšs lauciņš. Izpildītu mīklu nosūtīt uz avīzes instagram kontu @otrashronikas, ātrākajiem iesūtītājiem iespējams saņemt balvu!

Vertikāli:

1. Rīgas domes balvas "Gada rīdzinieks 2024" laureāts
2. Vieta Rīgā, kur Barikāžu laikā bija nozīmīgs saziņas un mediju centrs
4. No kāda latīņu vārda cēlies februāra mēneša nosaukums?
5. Rīgas Latviešu biedrības Latviešu valodas attīstības kopas un Latvijas Rakstnieku savienības 2024. gada nevārds
7. Uz kuras planētas ziema ilgst 21 gadu?

Horizontāli:

3. Tiek uzskatīts, ka Valentīndienas pirmsākumi meklējami Senajā Romā, kur svinēja pavasara svētkus par godu dievītei Junonai un zemkopības dievam Faunam. Kā sauca šos svētkus?
6. Kādi svētki tiek atzīmēti Somijā 14. februārī?
8. Brīdis, kad Saules centrs šķērso debess ekvatoru (uz Zemes šī parādība notiek 2 reizes gadā)
9. Kurš hormons ir atbildīgs par mīlestības sajūtu?
10. Viens no izcilākajiem latviešu dokumentālā kino režisoriem 20. gs. beigās

Mandala

Krāso pēc sirds patikas!

OTRĀS HRONIKAS

Rīgas Valsts 2. ģimnāzija

Februāris 2025

#2